

— Богъ да прости, повторихъ другаритѣ.

— Богъ да прости, каза Калчо, като свали шапка. Послѣ се обърнхъ приятелски къмъ Огнянова: — Аратликъ, ти харни думи каза, отъ твойтѣ уста въ божиитѣ уши. Ще се тегли до едно врѣме, па ще стане джаста-праста... Какъ те викатъ? ами да се запознаемъ: мене ме викатъ Калчо Богдановъ Букчѣто, и Калчо прострѣ павурчето Огнянову.

Той се назова съ едно друго име и пи за добро познайństwo.

Дружината похапнхъ малко, защото пестѣше скуднитѣ припаси на Калча Букчѣто, послѣ се опрости съ него, който излѣзе да ѝ испрати изъ вѣнъ вратата. Той се обърнхъ пакъ къмъ Огнянова: — Аратликъ, прощавай, забравихъ ти името; па кога минешъ пакъ тѣдѣва, отбивай се при мене да си побѣбряме... Ти харни приказки имашъ... Хай добъръ часъ!

Нѣколкото бодри Огнянови думи силно стрѣснахъ бѣдния козарь. Не че бѣхъ съвсѣмъ нови за него — но „аратликътъ“ споменъ нѣколко думи за *борба*, и тия съвсѣмъ нови думи ударихъ силно възъ една нова струна на душата му, и тя се пробуди. Ще видимъ послѣ какво влииние имá тая срѣща на него...

Дружината се скоро изгуби нататкъ: тя се спуенъ на долу къмъ селото, кога притѣмняваше вече.

Огняновъ рѣши да ноцува въ хана на бай Дочка. Току що влѣзнъ въ стаята, нѣколко минути слѣдъ него, се покачвахъ по стълбитѣ петнайсетина башибозуци съ пушки; тѣхъ ги прѣдвождаше заштieto, което вчера Бойчо видѣ въ кафенето на турското село.

Уви! Никой Калчо нѣмаше тука да го прѣдупрѣди!